



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Praha 2, Spálená 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 4. 2015, č. j. 10 A 43/2015 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) se žalobou ze dne 9. 9. 2014 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Stěžovatel požadoval, aby mu žalovaný poskytl informace specifikované v bodech 2 – 4 jeho žádosti ze dne 28. 8. 2013, tj. aby mu poskytl konečné rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. 8 Ca 44/06, soudní akt č. j. 9 Ca 248/08 – 64 i konečné rozhodnutí adresovaného soudu v témže řízení, rozhodnutí č. j. 17 Co 44/02 - 85 a č. j. 53 Co 143/07 - 139.

Usnesením ze dne 9. 3. 2015, č. j. 10 A 43/2015 – 19, Krajský soud v Českých Budějovicích stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu. Stěžovatel poté požádal o osvobození od soudních poplatků, krajský soud tuto žádost usnesením ze dne 24. 4. 2015, č. j. 10 A 43/2015 – 24, zamítl.

Krajský soud sice konstatoval, že stěžovatel listinnými důkazy prokázal, že je nemajetný, dospěl však také k závěru, že žaloba představuje jen další z mnoha případů svévolného uplatňování práva ze strany stěžovatele. Krajský soud poukázal na to, že v jeho evidenci je vedeno několik set spisů, kde je stěžovatel v pozici žalobce. Pouhá skutečnost, že stěžovatel

vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je ovšem zjevná sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, které se zpravidla týkají žádostí o informace o chodu a fungování institucí. Stejně jako v předchozích sporech stěžovatele lze i zde z jeho podání seznat, že má zálibu v atakování domnělých formálních nedostatků, jimiž dle jeho názoru trpí soudní úkony. Je zřejmé, že se stěžovatel soudí nikoli se snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu.

Stěžovatel podal proti uvedenému usnesení kasační stížnost. Z jejího obsahu vyplývá, že považuje závěry krajského soudu za nesprávné a domáhá se zrušení jeho usnesení.

Nejvyšší správní soud předesílá, že netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Povinnost zaplatit poplatek má stěžovatel jen tehdy, směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu podaném ve věci samé či o jiném návrhu, jenž je spojen s poplatkovou povinností (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19). Nejvyšší správní soud dle téhož usnesení netrval ani na povinném zastoupení advokátem (srov. § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“).

Z ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. vyplývá, že účastník může být zčásti a zcela výjimečně plně osvobozen od soudních poplatků při současném splnění těchto tří předpokladů: a) podání žádosti o osvobození od soudních poplatků, b) podaný návrh (na zahájení řízení) není zjevně neúspěšný, c) doložení nedostatku prostředků. Mimo toto ustanovení se dílčím způsobem aplikuje za použití § 64 s. ř. s. též ustanovení § 138 o. s. ř., podle něhož lze přiznat účastníku řízení osvobození od soudních poplatků, odůvodňují-li to poměry účastníka, a to zcela nebo zčásti. Citované ustanovení pamatuje na situace, kdy uplatňování nebo bránění práva před soudem nese znaky svévole (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 - 91, či rozsudek ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66, publikovaný pod č. 2601/2011 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud připomíná, že procesní aktivitu stěžovatele opakovaně vyhodnotil jako zneužití práva - např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2012, č. j. 3 As 59/2012 - 7, či v usnesení ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 As 73/2013 - 12, ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 121/2012 - 22, v poslední době též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, č. j. 9 As 3/2015 - 13 a č. j. 9 As 6/2015 - 14, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 As 112/2015 - 8, nebo ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 129/2015 - 12.

Nejvyšší správní soud se s krajským soudem ztotožnil v tom, že stěžovatel i v projednávané věci uplatňuje svá práva obdobným způsobem, jakým běžně vede spory na různých stupních správního soudnictví. Nejvyšší správní soud je názoru, že stěžovateli za uvedených okolností dobrodiní státu v podobě osvobození od soudních poplatků nepřisluší, a proto v postupu krajského soudu neshledal žádné pochybení.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost proti napadenému usnesení krajského soudu není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů v řízení

pokračování

o kasační stížnosti neuplatnil a ani ze spisu náklady přesahující běžný rámec výdajů na administrativu nevyplynuly, Nejvyšší správní soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu